

Začiatok či koniec?

Oskar Lelko, Sexta A – 4.11.2018 (*sci-fi poviedka*)

Bol večer, a potom bolo ráno. Medzitým bol obed, ktorý už nezjedol, a jeho blízki sa rozutekali naspäť domov. Ďalší večer zaspal hlboko, pokojne, a aj keď konzistencia nasledujúceho obeda nepripomínala pevnú stravu, pochutnal si na vývare tak, ako keby bol jeho posledný. Nevedel už opísať vôňu tepla, ktoré z taniera pulzovalo, no v kostiach ho cítil aj tak.

“Čo, veď keď to pustíme, nijak to teda neovplyvní náš svet?” opýtal sa Adam svojím typickým prízvukom. Otázku si vždy premyslel dopredu, začal ju sypať. Uprostred vety si uvedomil, že zabudol vopred premyslený slovosled, spomalil, našiel stratenú myšlienku; následne skomponoval hlavnú časť vety, a ako sonda pripravená opustiť časopriestor vletel do posledného otázniku, bohužiaľ už bez šance spomaliť.

“Mhm,” vyjadril kladnú odpoveď Lukáš, upravujúc posledné znaky v kóde. Mladší brat Adam mu vlastne len robil spoločnosť. Pár sekúnd sa klinicky bielou miestnosťou neozývalo nič, len tlmené ťukanie do klávesnice.

Ťuk, ťuk. Ťuk ťuk ťuk... ťuk.

“Ideme teda umožniť cestovanie v čase, áno?” prerušil Adam ďalšie “ťuk” otázkou.

“Tak nejak,” odpovedal Lukáš.

“Ale my v čase nebudeme môcť cestovať,” konštatoval Adam.

“Správne,” odpovedal Lukáš.

“No... Tak aký to má význam?” opýtal sa Adam.

“Vidíš túto časticu?” vysvetľoval Lukáš poloprítomne, zatiaľ čo priame, všadeprítomné svetlo zvýrazňovalo jeho mimiku. Prstom ukázal na monitor a Adam zakýval hlavou.

“Vieme ju zrýchliť natoľko, že pre ňu bude čas plynúť oproti nám relatívne pomaly. Chcel si niekedy poslať odkaz svojmu budúcemu ja? Toto je niečo podobné, len sa rozprávame o,” Adam sa pozrel do pravého horného rohu obrazovky, “asi o troch miliónoch rokov.”

“A... niekto tú časticu teda nájde?” opýtal sa Adam veľkého brata.

Lukáš po krátkom ťukaní pokračoval: “Zakódovali sme do jej kvantového stavu naše súradnice v časopriestore. Nevieme, či ju niekto nájde, ale ak áno, je tu šanca, že jej nálezcovia v budúcnosti budú vedieť zrýchliť častice nad rýchlosť sveta. V tom prípade, ak nás Einstein nesklamal, vedia na správu odpovedať tým, že pošlú druhú časticu naspäť v čase, na miesto, kde je teraz tá naša.”

“Cestovať vopred v čase vôbec nie je problém, ale nemáme sa ako vrátiť späť, lebo zatiaľ nevieme prekonať rýchlosť svetla. Aby malo cestovanie v čase niekedy význam, budeme musieť zistiť, či sa vôbec dá cestovať opačným smerom. Čiže, plán je takýto: túto časticu necháme pár miliónov rokov krúžiť zlomkovou rýchlosťou svetla, čo z pohľadu častice nebude tak dlho, takže sa štruktúra nášho odkazu neporuší. A ak ju niekto čisto teoreticky nájde, a ak ten niekto čisto teoreticky bude mať prístup k technológii na prekonanie rýchlosti svetla, a bude mať práve veľmi dobrú náladu, môže nám poslať druhú časticu naspäť. Vlastne tomu nedávam veľkú nádej, ale nikdy nevieš,” vysvetlil Lukáš.

“Luky... A ty myslíš, že to môže fungovať?” opýtal sa zvedavo Adam.

“Čo ti ja viem, bakalárka je bakalárka,” zasmial sa Lukáš. Správa bola pripravená.

“Mali by sme odpočítať, vieš, ako je to v tých starých filmoch zo Zeme,” navrhol Adam.

“No dobre, ty malý Houston. Tri, dva, jeden,” a Lukáš stlačil enter. Miestnosťou obiehajúcou dávno vyblednutú Zem sa ozvalo jedno posledné “ťuk”. Častica začala krúžiť elipsoidným priestorom, tvoriac súvislý útvar svetla – bez začiatku a bez konca.

Bol tretí večer, pozeral si staré fotky. Nespoznával ľudí na nich; akoby ich ani nikdy nebol videl. Necítil objatie, ktorého bol súčasťou. Nevedel, kto boli tie ženy, ktorými bol obklopený. Nevedel, prečo sa nachádzal v tmavej miestnosti, no zároveň nevedel, aké je to v tmavej miestnosti nebyť. Ľudia pri vedomí si zvyknú pamätať, prečo sú tam, kde sú – to by ho bolo viedlo k úsudku, že s jeho vedomím nebolo nič v poriadku, lenže on nemal žiadny koncept vedomia, s ktorým by svoj momentálny stav vedel porovnať.

Niekde tam sa jeho myšlienkový proces aj ukončil. Vtedy už slnko začalo zapadať na východe, a on opäť oddialil svoje poslanie – rozumieť veciam.

Prešlo mnoho ďalších večerov a rán, kým začal vnímať istý proces. Každým dňom mal pocit, že viac... práve to, vníma. Nie fyzicky, no sám seba – začal si uvedomovať, že jeho dni majú istú postupnosť, začal cez okno sledovať pohyb slnka na oblohe, a začal viac premýšľať nad tými osobami na obrazoch. Začal si všímať ženu, ktorá mu nosila pitie a obedy. Nepodobala sa na tie, ktoré mal zarámované vedľa postele, no jedlo, ktoré mu nosila, mu začalo chutiť.

Mal pocit, akoby sa pomaly prebúdzal. Tento pocit vedel prirovnať ku svojmu každodennému večernému prebúdzaniu, a práve niečo, s čím by vedel svoju situáciu prirovnať, zúfalo potreboval.

Adam chvíľu stál s otvorenými ústami, kým prerušil tiché bzúčanie okrúhleho stroja.

“Kde je, Luky?” opýtal sa.

“Neviem... Zmizla,” odpovedal Lukáš po zamyslenom pohľade na monitor, “no čo už, praktická časť hotová. Len nechápem, prečo to nezachytili senzory. Postrašil by som ťa o paralelnom vesmíre, ale nie som na sci-fi... Asi ide o tunelový jav. O tom ste sa už učili, že?”

“Mal som o ňom projekt,” pochválil sa Adam bratovi.

“Šikovný chalan. Je neskoro, zajtra z toho spíšem labák. Poďme domov,” navrhol Lukáš. Adam súhlasne zívól. Bratia zhasli svetlo a spolu sa vydali priestrannou chodbou smerom ku svojej bunke. Cestou preskleným areálom obdivovali výhľad na tmavú galaxiu.

Začínal sa mať lepšie. Po mnohých čerstvých večeroch a únavných ránoch sa mu v hlave začali črtáť obrazy. Obrazy ľudí, vecí. Jeden z nich bol obraz ženy, ktorú poznal akoby celú večnosť. Najprv si nevedel vybaviť jej tvár, len pocit, ktorý v ňom myšlienka na ňu evokovala. V nehmotnom pociť našiel komfort, a aj keď si ho nebol schopný vizualizovať, natrvalo sa usídlil v útrobách jeho mysle. Trvalo to istú dobu, no začali ho sprevádzať príbehy. Začal si predstavovať jej hlas, črty jej tváre – vyzerali už tak reálne, že by prisahal, že sa ich môže dotknúť. A jedného dňa ju našiel vo svojej izbe, každým dňom viac prítomnú.

Príbehmi, ktoré si predstavoval, začal žiť. Stali sa skutočnosťou. Prežíval príbehy o ľuďoch zarámovaných vedľa postele, z ktorej po čase vstal. Príbehy sa vždy začali formovať matne, ako slabá ozvena, no časom rástli, rovnako ako jeho sny. S ňou, po dlhej dobe bez nej – po tom, ako sa spoznali, zabudol na príbehy o nej do takej miery, že už si nemusel zafažovať hlavu ani len ich existenciou. Časom sa cítil silnejšie, bezstarostnejšie, lepšie.

Isto, nie vždy bol jeho život jednoduchý, no nebola to jeho chyba, keď si svoje utrpenie vopred predstavoval sám? Aspoň tak hľadeli na neúspechy ľudia naokolo, keď sa za ne navzájom odsudzovali. Príbehy, ktoré zažíval, boli zábavné. Odpúťavali jeho pozornosť, a vlastne boli to jediné, na čom záležalo. No zároveň ho nútili premýšľať: sú jeho rozhodnutia vôbec jeho? Počas studených dní sa snažil vyjadriť ten pocit, ktorý cítil kedysi dávno – a aj keď nevedel svoju otázku jasne sformulovať, mal ju na jazyku. Nestalo sa už všetko?

Časom sa ten dávny pocit vrátil. Pocit nevedomia, no zatiaľ nie bezvedomia. Jedna z osôb, ktoré mal kedysi dávno zarámované pri posteli, s ním časom začala tvoriť tie najkrajšie príbehy. Také, pri ktorých musel premýšľať stále menej, a svoje pocity cítil stále silnejšie, až kým sa aj tie nezačali meniť na ozvenu. Opäť sa nechal kŕmiť z postele, a opäť mu to nevadilo. Rozdiel medzi začiatkom a koncom sa definitívne spečatil na jeho narodeniny.

Niekde ďaleko sa Adam uložil vo svojej bunke a hľadel do nekonečného vesmíru. Tú noc mal nezvyčajne bezsennú. Ráno sa zobudil so zvláštnym pocitom – akoby zabudol na niečo veľmi dôležité, no nebol si istý, čo to bolo.

Potom to vypustil z hlavy. Ak sa všetko už stalo, načo sa trápiť?